

Egy király a visszaemlékezéseiben elmondta, hogy gyermekkorában így figyelmeztették: „Soha nem szabad elfelejtened, hogy ki vagy.” Az, hogy ki vagyok, nem tőlem függ. Az, hogy választott nemzetség, megtartásra való nép és kegyelmezettek vagyunk, nem tőlünk függ. Ezt Isten döntötte el: Ő hívott el a sötétségből a világosságra. A sötétségben voltunk: a bűneink elválasztottak Istentől, „tévelyegtünk, mint a juhok”, „de megtalált a Pásztor...”.

Azért hívott el, „hogy hirdessük csodálatos dolgait”. Ez minden Krisztusban lévőre vonatkozik. Nemcsak az igehirdetőkre, misszionáriusokra (bár van misszionárius, akinek ez volt a konkrét elhívó igéje). Nem is elsősorban a beszédre vonatkozik, bár készeknek kell lennünk erre is: felelni annak, aki a bennünk lévő reménységről kérdez (3,15).

„Soha nem szabad elfelejtened, hogy ki vagy” – Istennél: választott, kegyelmezett; a világban: idegen és jövevény. Nem „azzá kell lennem”, az vagyok. „A mi országunk (polgárjogunk) mennyekben van” (Fil 3,20), ezért nekünk Krisztus az Urunk, Ő parancsol nekünk.

„Tartózkodjatok a testi vágyaktól” – ami a világban van, az a „test kívánsága” (1Jn 2,16). Aki a világban van (azaz nem idegen és jövevény), az ezzel él: az örök élettel nem számol, ezért arra törekszik, amit a világon megszerezhet. Ha önzetlen természetű, másokért él, akkor is csak ezen a világon akar építeni, létrehozni valamit. – Tartózkodjatok attól, ami csak titeket szolgál, és nincs köze Isten dicsőítéséhez, mert Ő titeket arra hívott el, hogy „hirdessétek csodálatos dolgait”.

Hirdetnünk kell a jó cselekedetekkel (Mt 5,16), az engedelmességünkkel. „Az Úrért” engedelmeskedünk (13. v.). Nem a büntetéstől való félelemből. Nem látszatra; amikor egy-egy szabályt mások kijátszanak, mi nem tesszük – el tudjuk mondani, hogy miért nem? Tudják, hogy az Úréi vagyunk? Ha nem, akkor nem hirdettük Őt, nem éltünk úgy, hogy kérdezzenek a bennünk élő reménységről, ezért nem is kellett számot adnunk. Ha tudják, akkor figyelnek. Többet várnak tőlünk, mint ahogyan ők élnek. Csak akkor fognak Isten iránt érdeklődni, ha valóban mások vagyunk, valóban azt a jót tesszük, aminek csak Ő lehet a forrása...

„Rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket”: ez a másik lélek, a gonosz, aki meg akarja akadályozni, hogy Isten nevét dicsőítsék. A „rágalmazás” a törvénytaposásig mehet: amikor törvényeket hoznak Isten törvénye ellen, hogy „gonosztevőknek” kiálthassák ki Isten embereit, és ne „kelljen” dicsőíteniük Istent. – Ez az, amikor azt kell mondanunk: Istennek kell inkább engedelmeskednünk...

„Jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát.” Sok értelmetlenséget tudnak kérdezni Istennel, hittel kapcsolatban. De aki ilyen, az innen eljuthat oda, hogy már a bennem élő reménység felől kérdez... ha ez meglátszik rajtam.

Meglátszik azon, ha tűrni tudom az igazságtalanságot. A világ nem tűri. Az én természetem olyan, hogy még azt a bántást is magamra veszem, ami nem ellenem irányul, és háborgok. Krisztus természete képes tűrni az igazságtalan sérelmeket, nem tenni bűnt, nem viszonzni a szidalmakat, nem fenyegetőzni. Ha én tudok tűrni, Ő „látszik meg rajtam”.

„Mert arra hívatatok el”: Krisztus követésére, Aki értem szenvedett. „Ő nem tett bűnt”, minden bántás, ami Őt érte, igazságtalanság – az én igazságtalanságom. Ezt Ő „felvitte testében a fára”, és éppen ezért van számomra bocsánat, kegyelem és igazság – érthetetlen kegyelem: aki miattam szenvedett, és akit Isten Úrrá és Krisztussá tett, az megbocsát nekem.

„Példát hagyott nektek”, de nemcsak a példáját követhetem, hanem Őt magát. Ővele lehetek engedelmes, szelíd, alázatos. Ővele nem kell harcolnom a saját igazságomért (mert nincs).

Ővele nem kell bünt tennem. Csak Ővele lehetséges, hogy látják az én jó cselekedeteimet és dicsőítik a mennyei Atyát.

1Pt 3,9 Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljetek.